

слѣдъ което кралетѣ отстраняваха тие удобни отговорни дѣйци, щомъ прѣстаняха да се нуждажтъ отъ тѣхъ. А мѣжду това самото име генерални щати, като че ли обладаваща нѣкоя тайнствена сила: то съдържаше съзнанието за върховнитѣ права на народа. Ето защо Людовикъ XIV инстинктивно отбѣгваше да го свиква, а Людовикъ XV казваше: „Да имахъ братъ, който да ми съвѣтства свикването на генералнитѣ щати, щѣхъ да го пожъртувамъ вътрѣ въ едно денонощие за безопасността на монархията“. Всѣки пѣтъ когато Франция се е намирала на тѣсно, гласа за генералнитѣ щати е еквалъ като викъ за спасение. Безъ да възлизаме до Филиппа-Красивий, който е свикалъ на помощъ народнитѣ прѣдставители за да дадѣтъ отпоръ на прѣтенциитѣ на Бонифаций VIII, който искаше да простре духовното си господство върху свѣтската власть, нека поменемъ за евангелски кроткия Фенелонъ, който искаше свикването на генералнитѣ щати, когато виждаше че страната е въ опасностъ; това сѣщо искаше и филантропа Вобанъ, и аристократа Сенъ-Симонъ и феодала Буланвиле, и най сетнѣ фрондѣора Ла-Рошфуко, защото това го изискваха интереситѣ и надѣждитѣ на отечеството.

Когато Орлеанския и Менски херцоги се караха за регенството, отъ двѣтѣ страни призоваваха генералнитѣ щати, като прѣдставители на народа и единичкитѣ сѣдии въ народнитѣ дѣла. Малко по късно, когато Регента, слѣдъ като откри запоритѣ на ажиотажа и като се стрѣсна отъ вълнитѣ на банкрутството, искалъ, спорѣдъ както казватъ, да стовари тоя товаръ върху генералнитѣ щати, но министра му, кардиналъ Дюбоа го посвѣтвалъ да избѣгва отъ подобни нѣща: „Трѣбва, казвалъ той, да се отстранява мисълта, че краля дължи на поданицитѣ си положението и достойнието; съ което се той ползува“. Най сетнѣ, прѣдъ самата революция, ре-